

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobce: I. H., IČO X
místo podnikání J. J. 560/1, O.
zastoupeného advokátem Mgr. Stanislavem Sochořem
sídlem Pavelčákova 14, Olomouc

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2016, č. j. 33455/16/5200-10424-709923,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

1. Žalobce žalobou podanou u krajského soudu dne 26. 9. 2016 brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2016, č. j. 33455/16/5200-10424-709923, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „finanční úřad“) ze dne 21. 12. 2015, č. j. 1871284/15/3101-51524-800585, a toto rozhodnutí potvrdil. Finanční úřad shora specifikovaným rozhodnutím doměřil žalobci daň z příjmu fyzických osob ve výši 266 535 Kč a stanovil žalobci povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 53 307 Kč.
2. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány účelově hodnotily provedené důkazy ve snaze dosáhnout doměření daně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil důkazy prokazující neexistenci zdanitelného plnění, aniž by provedené důkazy hodnotil vzájemně, v celkovém kontextu a souhrnně.
3. Žalobce uvedl, že v řízení před správními orgány předložil smlouvu prokazující existenci závazkového vztahu s J. K. jako zprostředkovatelem.
4. Z svědeckých výpovědí podle žalobce jasně vyplývá, že Ing. L. Š. a Ing. M. S. jako představitelé budoucích odběratelů žalobce jednali před navázáním spolupráce s J. K. o možnosti odběru služeb od žalobce.
5. Žalobce namítal, že vzájemné vztahy mezi ním a J. K. existují dlouhodobě, nepřetržitě, od doby zahájení spolupráce žalobce se společností Lidl Česká Republika v. o. s. (dále jen „Lidl“) a Kaufland Česká Republika v. o. s. (dále jen „Kaufland“) do doby kontroly finančního úřadu. Rozsah fakturace J. K. je *„v přímé relaci k rozsahu fakturace žalobce uvedeným dodavatelům“*. Charakter a rozsah plnění J. K. je navázán na obraty žalobce s odběrateli.
6. Podle žalobce je běžné, že se zprostředkovatelé finančně podílejí na příjmech druhé smluvní strany dlouhou dobu po uskutečnění zprostředkovatelské činnosti.
7. Žalobce dále tvrdil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí pro sebe výhodným způsobem směšuje formální stránku dokladů se skutečným plněním J. K. Pro řádné posouzení věci je potřeba správně vyhodnotit, zda mezi žalobcem a paní K. byla ujednána existence daňově uznatelného plnění (tj. vznik nároků paní K. na provizi z obchodů uskutečněných mezi žalobcem a jeho odběrateli).
8. Žalobce měl z důkazů provedených před správními orgány jednoznačně za to, že zdanitelná plnění byla ujednána, žalobce a paní K. se vzájemnou dohodou dlouhodobě řídili a dodržovali ji. Žalovaný proto nemá pravdu, když tvrdí, že žalobce zdanitelná plnění neprokázal.
9. K žalobě se vyjádřil žalovaný. Uvedl, že předložená smlouva o zprostředkování osvědčuje pouze existenci smluvního vztahu mezi žalobcem a J. K., což žalovaný nikdy nečinil sporným. Smlouva o zprostředkování však nemohla osvědčit jako důkaz zprostředkování obchodní spolupráce se společností Lidl a Kaufland. Žalobce předložil smlouvu o zprostředkování z roku 2009. J. K. jako svědkyně ale uvedla, že zprostředkovatelskou činnost pro žalobce prováděla už dříve. Podle žalovaného je nepravděpodobné, že by fakturace úkonů provedených např. v roce 2004 proběhla až v roce 2011, přičemž výplata by probíhala dle smlouvy z roku 2009 za situace, že žalobce měl již několik let navázanou obchodní spolupráci se společností Lidl. Žalovaný nečinil spornou existenci závazkového

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

vztahu mezi žalobcem a J. K., ale dospěl k závěru, že smlouva o zprostředkování neprokazovala oprávněnost zahrnutí žalobcem tvrzených výdajů podle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“).

10. K námitce týkající se svědků Ing. M. S., Ing. L. Š. a J. K. žalovaný po podrobném popisu výpovědí svědků uvedl, že ani po provedených svědeckých výpovědích nebyly odstraněny pochybnosti správních orgánů o faktickém uskutečnění služeb, které žalobce vykázal. Svědecké výpovědi neodstranily pochybnosti v otázce zprostředkování prvotního kontaktu žalobce a jeho budoucích zákazníků, tedy ani nová zjištění finančního úřadu nepotvrdila, jak se na zprostředkování kontaktů podílela J. K. Žalovaný zopakoval, že žalobce neprokázal uskutečnění deklarovaných služeb, tedy že paní K. zprostředkovala obchodní spolupráci mezi žalobcem a společnostmi Lidl a Kaufland. Naopak žalovaný zjistil, že žalobce navázal spolupráci s těmito společnostmi na základě úspěchu ve výběrových řízeních nezávisle na jakémkoli zprostředkovateli. Žalobce tedy ani svědeckými výpověďmi neprokázal, že předmětné výdaje za zprostředkovatelské služby paní K. ve zdaňovacím období roku 2011 jsou výdaji na dosažení, zajištění a udržení příjmů podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.
11. Žalovaný vysvětlil, že nezpochybňoval dlouhodobost právních vztahů žalobce a J. K. V nyní rozhodované věci je podstatné, zda žalobce splnil podmínky vyplývající z § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů a zda v souladu s § 92 odst. 3 a 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), prokázal, že výdaje tvrzeným způsobem vynaložil. Z § 24 zákona o dani z příjmů vyplývá, že za výdaje snižující základ daně daňového subjektu lze uznat takové výdaje, které daňový subjekt: 1) skutečně vynaložil, 2) vynaložil v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů, 3) vynaložil v daném zdaňovacím období a 4) o nichž tak stanoví zákon. V nyní rozhodované věci správní orgány zpochybnilly druhou podmínku, protože žalobce neprokázal, že tvrzené výdaje za zprostředkovatelské služby jsou výdaji na dosažení, zajištění a udržení příjmů podle § 24 zákona o daních z příjmů. Žalobce proto neunesl důkazní břemeno.
12. Žalovaný doplnil, že odkaz žalobce na podnikatelské zvyklosti při zprostředkování jej nemůže zbavit důkazního břemene. Žalobce jako ekonomicky činný subjekt musí zachovávat určitou míru obezřetnosti a vzhledem k povaze vykazovaných plnění si zajišťovat potřebné podklady, které jsou způsobilé prokázat splnění podmínek pro uplatnění výdajů podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. V zájmu žalobce je, aby i nad rámec svých běžných obchodních potřeb shromažďoval důkazy, které mohou prokázat, že k uskutečnění plnění skutečně došlo. Tím, že si žalobce tyto důkazy neopatřil, se zbavil možnosti prokázat svá tvrzení v rámci daňového řízení.
13. Žalovaný odmítl obecnou námitku, že účelově hodnotil a posuzoval provedené důkazy.
14. Z předložených spisů vyplynuly následující skutečnosti. Finanční úřad zahájil u žalobce dne 4. 2. 2013 daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011. Žalobce zahrnul do nákladů vynaložených na dosažení, zajištění a udržení příjmů faktury vystavené J. K. v celkové hodnotě 1 772 000 Kč. Na fakturách je uvedeno „*Fakturuje vám za zajištění tisku BB na a Kaufland přepravní logistiku + zajištění polepů LIDL částku..*“ nebo „*Fakturuje vám za zajištění tisku BB na LIDL a Kaufland*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

přepravní logistiku částku...“. Žalobce předložil finančnímu úřadu Smlouvu o zprostředkování ze dne 25. 8. 2009, kterou uzavřel s J. K. Ta v rámci výsledku svědka předložila jinou smlouvu uzavřenou s žalobcem, a to Smlouvu o zajištění reklamních prací ze dne 6. 8. 2007. Žalobce v průběhu daňové kontroly tvrdil, že J. K. měla zprostředkovat obchodní spolupráci žalobce se společnostmi Lidl a Kaufland. Finanční úřad po provedené daňové kontrole dospěl k závěru, že žalobce nesplnil svou povinnost předložit důkazy podle § 92 odst. 2 a 3 daňového řádu, jelikož se mu nepodařilo spolehlivě prokázat, že daňově uplatněné výdaje spojené s úhradou faktur vystavených J. K. v celkové hodnotě 1 772 000 Kč odpovídaly faktickému stavu a splňovaly tak podmínky dle § 24 odst. 1 zákona o dani z příjmu. Finanční úřad proto vydal dne 21. 12. 2015 dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2011, kterým žalobci doměřil tuto daň ve výši 266 535 Kč a dále rozhodl o povinnosti uhradit penále z doměřené daně ve výši 53 307 Kč. Rozhodnutí finančního úřadu napadl žalobce odvoláním. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí finančního úřadu potvrdil.

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl krajský soud bez nařízení jednání.
16. Podstatou věci je, zda žalobce oprávněně uplatnil výdaje za služby poskytnuté J. K., konkrétně zda unesl své důkazní břemeno, že se jedná o výdaje, které splňují všechny podmínky ve smyslu § 24 odst. 1 věty první zákona o daních z příjmů, podle něhož se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.
17. Žalobce byl ve smyslu § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu povinen prokázat, že jím uváděné výdaje skutečně vynaložil, a to v tvrzené výši a v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů v daném zdaňovacím období. Pravidlo, že v daňovém řízení spočívá důkazní břemeno na daňovém subjektu, platí s výjimkou obsaženou v § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, kdy je správce daně povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené doklady jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Dokáže-li správce daně v tomto smyslu prokázat takovéto nesrovnalosti, unesl svoje důkazní břemeno a to se přeneso opět na daňový subjekt. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že daňový subjekt musí v případě pochybností správce daně prokázat konkrétní okolnosti vztahující se ke konkrétnímu obchodnímu případu a je jeho povinností vyvrátit všechny pochybnosti, které v souvislosti s tímto obchodním případem vznikly (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 9 Afs 233/2014-26, a ze dne 9. 12. 2015, č. j. 3 Afs 163/2015-63). U prokazování uskutečnění výdaje je třeba trvat na souladu skutečného stavu se stavem formálním dle daňových dokladů. V této souvislosti soud odkazuje například na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005-72, podle nichž *„...pro posouzení, zda jsou výdaje (náklady) daňově uznatelné, je sice podstatná jejich souvislost s podnikáním i dosaženým příjmem, nelze však opomíjet i další podmínku stanovenou v ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, tj. průkaz o tom, že výdaj byl skutečně vynaložen. Ani doklady vystavené právně existujícím*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

subjektem a se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být použity jako důkaz o uskutečnění skutečnosti v nich deklarované, není-li prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo.“ (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 Afs 18/2008-48, či ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58).

18. Zároveň platí, že správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy, každý důkaz posuzuje jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo (§ 8 odst. 1 daňového řádu). Správci daně zároveň žádná pravidla nestanoví důkazní sílu jednotlivých důkazních prostředků, přičemž závěry dokazování musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky a úvaha správce daně musí být přezkoumatelným způsobem vyjádřena.
19. V nyní posuzované věci není sporné, že žalobce předložil formálně bezvadné daňové doklady. Nicméně spornou otázkou zůstává, zda paní K. skutečně poskytla plnění tvrzené žalobcem, tedy že zprostředkovala v předmětných zdaňovacích obdobích obchodní spolupráci se společnostmi Lidl a Kaufland.
20. Na úvod vlastního odůvodnění krajský soud uvádí, že neshledal porušení pravidel pro hodnocení důkazů ze strany žalovaného. Z ničeho nevyplývá, že by žalovaný důkazy hodnotil účelově, nelze mu ani vytknout, že by důkazy nehodnotil v celkovém kontextu a souhrnně. Žalobce svá tvrzení o účelovém a vadném hodnocení důkazů nepodložil žádnými konkrétními tvrzeními či argumenty, krajský soud se proto touto námitkou dále nezabýval.
21. Žalobce namítal, že v rámci daňového řízení předložil zprostředkovatelskou smlouvu prokazující závazkový vztah s J. K. Podle krajského soudu z předložených podkladů i vyjádření žalovaného nevyplývá, že by žalovaný v průběhu daňového řízení zpochybňoval smluvní vztah mezi žalobcem a J. K., samotná existence smlouvy však bez dalšího nemůže prokázat oprávněnost výdajů vynaložených na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů.
22. Žalobce dále tvrdil, že na základě výpovědí J. K., Ing. L. Š. a Ing. M. S. prokázal, že tyto osoby před navázáním spolupráce se společností Lidl a Kaufland jednaly s J. K. o možnosti odběru služeb od žalobce a na základě tohoto jednání došlo ke zprostředkování obchodní spolupráce. S tímto tvrzením krajský soud nesouhlasí.
23. Z protokolu o výslechu svědka Ing. M. S. ze dne 10. 3. 2015, č. j. 1107839/15/2110-60562-202057, vyplynulo, že si Ing. S. není vědom toho, že by společnost Lidl byla v jakémkoli obchodním vztahu s J. K. Ing. S. znal osobně žalobce i další osoby, např. pana K., k J. K. však pouze uvedl, že „za pana H. se mnou v počátku nějaká paní jednala, ale jistě se nejmenovala K., na její jméno si nemohu vzpomenout“. Dále sdělil, že v roce 2003 u zrodu spolupráce se společností Lidl nějaká paní byla, ale detaily si nepamatoval. Při zahajování spolupráce s konkrétními společnostmi podle Ing. S. docházelo tak, že nabídky dodavatelé zasílali přímo společnosti Lidl, ta tyto nabídky posléze ověřila; samotnému uzavření smlouvy předcházely vždy vzorové obchody.
24. Správce daně vyslechnul i Ing. Š. dne 18. 2. 2015 (protokol o výslechu č. j. 1104241/15/2010-62562-100802). Ten v průběhu výslechu uvedl, že J. K. zná, že

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

svědkovi ústně navrhla zprostředkování a poté také zprostředkovala obchodní spolupráci mezi žalobcem a společností Kaufland, zřejmě v roce 2009. Následná jednání již společnost Kaufland vedla přímo s žalobcem, společnost Kaufland v obchodním kontaktu s paní K. nebyla. Vlastní obchodní spolupráce mezi žalobcem a společností Kaufland vznikla tak, že žalobce zaslal společnosti Kaufland nabídku, na základě které poté vyhrál společností vyhlášené výběrové řízení.

25. V protokolu o výsledku svědkyně J. K. ze dne 16. 2. 2015, č. j. 329574/15/3101-61561-805246, tato svědkyně uvedla, že nevykonávala nic fyzicky, přímo se zákazníky Kaufland a Lidl jednal pouze žalobce, ona už „*brala jen provize*“ z činnosti z jednotlivých zakázek žalobce. Uvedla, že žalobci vypomáhala pouze v počátku, v roce 2002. Tisk podkladů, zpracování a sortování billboardů prováděla jen v roce 2002. Po tomto období zasílala společnost Kaufland a Lidl poptávky přímo žalobci. V roce 2002 pomáhala svědkyně „*nabalit*“ billboardy do různých měst, pomáhala se sortováním. K fakturám z roku 2011, které v rámci daňového řízení předložil žalobce, svědkyně uvedla, že se jedná o provize za billboardy a za servis. Následně opravila, že se jednalo o zprostředkování. Z protokolu vyplynulo, že svědkyně pouze předala kontakt na žalobce Ing. S., poté s ním jednala pouze telefonicky, veškerá další jednání již vedl žalobce nebo manžel svědkyně, který je zaměstnancem žalobce. Platba provize probíhala tak, že žalobce svědkyni vždy pouze sdělil obrat za daný měsíc a následně jí zaslal 4% měsíčního obratu jako provizi. Svědkyně dále tvrdila, že v roce 2002 v prodejně společnosti Lidl oslovila Ing. S., kterému předala kontakt na žalobce, jménem žalobce ale svědkyně nevystupovala. K dalšímu kontaktu mezi svědkyní a zástupci společnosti Lidl již nedošlo. Obdobným způsobem zprostředkovala svědkyně spolupráci se společností Kaufland. Na „*nějaké akci v Praze*“ předala Ing. Š. kontakt na žalobce. Žalobce následně sám zaslal společnosti Kaufland nabídku do výběrového řízení, které se každý rok opakuje. J. K. již další spolupráci pro žalobce či jinou společnost nezprostředkovala.
26. Krajský soud k námitce o nepřetržitých vzájemných vztazích žalobce a J. K. uvádí, že tuto skutečnost správní orgány také nezpochybnil. Žalovaný zjišťoval, zda žalobce prokázal oprávněnost nároku na odpočet daně z příjmu fyzických osob, zda unesl důkazní břemeno a dospěl k závěru, že nikoliv. Žalovaný uzavřel, že se žalobci nepodařilo prokázat, že došlo k faktickému uskutečnění zdanitelných plnění tak, jak bylo uvedeno na daňových dokladech, které žalobce předložil v průběhu daňového řízení. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje. Žalobce předložil správním orgánům faktury, na nichž je uveden jako dodavatel J. K. a konečný příjemce žalobce. V textu faktury je uvedeno: „*Fakturujeme vám za zajištění tisku BB na a Kaufland přepravní logistiku + zajištění polepů LIDL částku..*“ nebo „*Fakturujeme vám za zajištění tisku BB na LIDL a Kaufland přepravní logistiku částku..*“. Žalobce ale v průběhu daňového řízení neprokázal, že by J. K. fakturované činnosti skutečně provedla. J. K. v průběhu již zmiňované svědecké výpovědi popřela, že by zajišťovala vlastní tisk billboardů či polepů. Pouze sdělila, že pomáhala „*nabalit*“ billboardy a dále se v roce 2002 či 2003 podílela na sortování billboardů. Všechny ostatní činnosti vykonával žalobce samostatně, J. K. se zástupci společnosti Lidl či Kaufland samostatně nejednala.
27. Žalobce v průběhu daňového řízení vysvětlil, že platby ve prospěch J. K. vyplývaly ze smlouvy o zprostředkování spolupráce, jednalo se o provize vyplývající z měsíčního Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

obratu. Součástí spisové dokumentace je Smlouva o zajištění reklamních prací ze dne 6. 8. 2007, podle které se J. K. zavázala pro žalobce zajišťovat tiskové podklady, zpracování a sortování billboardů pro společnost Lidl a dále zajišťovat potřebnou logistiku. Žalobce však předložil smlouvu o zprostředkování ze dne 25. 8. 2009, podle které náleží J. K. provize 4% z obrátu žalobce ze zakázek uskutečněných mezi ním a zákazníkem na základě zprostředkování. J. K. měla na základě této smlouvy zajišťovat nové zákazníky pro obchodní spolupráci. Daňové doklady předložené žalobcem ale jasně odkazují na činnosti upravené ve smlouvě o zajištění reklamních prací, nikoli na zprostředkovatelskou činnost. Žalobce také neprokázal, z jakých podkladů vycházel při výpočtu měsíční odměny J. K. Ze svědeckých výpovědí dále vyplynulo, že obchodní spolupráce se společností Kaufland začala na základě úspěchu žalobce ve výběrovém řízení. U společnosti Lidl nastala tak, že J. K. sice zaměstnanci společnosti Lidl v roce 2003 předala kontakt na žalobce, ale následná jednání směřující k obchodní spolupráci prováděl žalobce již sám.

28. Na základě shora uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žalobcem předložené a navržené důkazní prostředky neprokázaly, že by J. K. vykonávala zprostředkovatelkou činnost v žalobcem tvrzeném rozsahu, a dále zda služby uvedené v daňových dokladech vystavených J. K. tato osoba skutečně provedla, resp. zda J. K. realizovala plnění, ze kterých měl vzniknout nárok na odpočet daně z příjmu fyzických osob. Krajský soud se shoduje se žalovaným, že předloženými důkazními prostředky, tj. ani fakturami ani výslechy svědků, žalobce neprokázal, jaké služby či jakou zprostředkovatelskou činnost J. K. skutečně poskytla.
29. V této souvislosti soud odkazuje například na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005-72, podle nichž „...pro posouzení, zda jsou výdaje (náklady) daňově uznatelné, je sice podstatná jejich souvislost s podnikáním i dosaženým příjmem, nelze však opomíjet i další podmínku stanovenou v ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, tj. průkaz o tom, že výdaj byl skutečně vynaložen. Ani doklady vystavené právně existujícím subjektem a se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být použity jako důkaz o uskutečnění skutečnosti v nich deklarované, není-li prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo...“ (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 Afs 18/2008-48 či ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58).
30. Pokud jde o předložené smlouvy a daňové doklady (faktury), jednalo se o důkazní prostředky pouze formální povahy, které samy o sobě nemohly dostatečně prokazovat faktické poskytnutí služeb. Za situace, kdy byla jejich průkaznost správcem daně zpochybněna, žalobce nepředložil ani nenavrhl žádný důkazní prostředek, který by uvedené pochybnosti vyvrátil. Finanční úřad a žalovaný na základě hodnocení všech důkazů dospěli ke správnému závěru, že žalobce neprokázal, že došlo k faktickému poskytnutí služeb tak, jak tvrdil, a jím uplatněné výdaje dle předmětných faktur tak nemohly být uplatněny jako daňově účinný náklad bezprostředně související s výnosy žalobce dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Tento závěr se opírá o dostatečné důvody, jež mají odraz ve správním spise.
31. Jelikož krajský soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce vytýkal v žalobních bodech, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 21. prosince 2017

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu